

i højeste Grad har Brug for Forstand og navnlig for koldt Blod. Men jeg tror, man maa modtage det, som her er blevet foreslaaet. Skal der gøres noget for Lokomotivførerne, maa det væsentligst gaa ud paa at skaffe dem en noget kortere Arbejdstid. Deri ligger deres særlige Interesse.

Saa ønsker jeg at gøre opmærksom paa, at jeg har læst i nogle Blade, at Højres Ordfører i denne Sag er bleven kritiseret, fordi han er gaaet med til enkelte af Reformpartiets Ændringsforslag. Som ærede Medlemmer af Udvalget vide, har det ærede Medlem overfor Statsfunktionærerne været i den Grad forstaaende og imødekommende, som han overhovedet kunde. Men det ærede Medlem har indset det samme som jeg, at der indenfor den store Befolkning ude paa Landet, og det er ikke blot hos Proprietærerne og Storbønderne, men ogsaa hos de smaa Bønder og hos Husmændene, er en meget stor, ja, alt for stor Mangel paa Interesse for denne Lov. Jeg maa da sige, at naar man staar overfor et Parti, hvis Vælgere ikke ere synderlig glade ved Loven, er der ikke andet for end at erkende, at det, Reformpartiet har gjort her, maa accepteres og det med nogen Tak. Det kan jeg ikke komme bort fra, og derfor vil jeg ærligt sige, at havde jeg været Medlem af Udvalget, vilde jeg have stillet mig paa det samme Standpunkt, som det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov), selv om jeg ligesom det ærede Medlem er ked af de Nedsættelser, der have fundet Sted.

Jeg har tilladt mig at stille enkelte Ændringsforslag. Det første, der angaar 12te Lønningsklasse, gaar ud paa at sætte Lønnen for den mandlige Tjenestemand en Smule op, og hvad det koster mere, indvinde vi ved at sætte den kvindelige Løn noget ned. Det forekommer mig, at 30 Kroners Forskel paa Mandens og Kvindens Løn er ikke for meget. Det er i og for sig ret urimeligt at holde samme Løn for Mand og Kvinde, og det af to Grunde. For det første af den Grund, at Kvindens Arbejde — det ville De kunne faa at vide af en hvilken som helst Embedsmand — gennemgaaende ikke er saa godt som Mandens, dernæst af den Grund, at hun gennemgaaende lider af større Sygelighed, ligesom man ogsaa mener, at hun tidligere bliver nødt til at lade sig pensionere. Derfor kan man i Kraft af det Princip: Samme Løn for samme Arbejde, ikke have ensartet Normalløn for Mand og Kvinde. Samme Ændring har jeg gennemført i højere Grad

end Udvalget i sit Ændringsforslag til Lønningsklasse 13.

Dernæst har jeg tilladt mig at stille et Underændringsforslag. De Herrer ville lægge Mærke til, at Lovforslaget gaar ud fra det regnskabsmæssig set gode Princip, at alle Lønninger skulle være delelige med 6, saa vi ere fri for disse 33, 27 og 22½ Øre o. s. v., vi nu have. Det Princip, som nu indføres, om Delelighed med 6, stemmer godt med, at Lønningerne udbetales maanedsvis. Jeg har derfor stillet Forslag om, at for 23de Lønningsklasse, der indbefatter meget faa Personer, stiger Lønnen ikke med 400, men med 402 Kr., og ligeledes, at det Afdrag, som en Embedsmand betaler for Bolig, rundes opad til en med 6 Kr. delelig Sum. Afdraget for Boligen er 1/8. Jeg sætter, at vedkommendes Løn er 4,000 Kr., Afdraget vil da blive 500 Kr., hvilket bør rundes opad til 504 Kr., saa det altsaa bliver deleligt med 6. Samme Underændringsforslag har jeg stillet overfor det Forslag, der er stillet af det højtærede Flertal, og som gaar ud paa, at Lønnen ikke kan stige højere end med 20 pCt. Dette rammer jo vistnok en stor Del Portører af 1ste Grad og nogle af de yngre, og jeg maa dog sige, at jeg synes, det ogsaa skulde rundes op til et Tal, der er deleligt med 6. Og det gælder særlig for Jernbanefolk, at naar de skulle beregne Tantieme og alle mulige Ekstraindtægter, faa de i høj Grad brudne Tal, naar der skal tales om Maanedssummerne. Flertallet mener, at Lønnen skal sættes ned med 20 pCt., men efter mit Forslag skal den rundes opad saaledes, at Aarslønnen bliver delelig med 6, for at det Princip kan gennemføres, som Flertallet selv har foreslaaet.

Endelig kommer jeg til to Ændringsforslag, der i Modsætning til de andre, der væsentlig vare af mere formel Natur, ere af mere reel Natur. Det ene angaar Tantiemberegningen. Først og fremmest maa jeg sige, at jeg og mange af mit Parti ere kede af, at Tantiemen er bibeholdt. Men naar den nu er det, skal der være Mening i den. Her har man nu fastholdt en faldende Tantieme. Tantiemen blev i sin Tid lavet for at narre Folketinget, jeg siger det rent ud. Tantiemen begyndte nemlig med at være en meget stor Ting. Lad os f. Eks. tage den Kapital, der er anbragt i Statsbanerne, omtrent 200 Millioner Kroner. Efter at de 4 Millioner Kr. ere tjente, faas der en meget stor Tantieme af den første Millions Fortjeneste, derefter en noget mindre af